N°. 58. A°. 1837.

DONDERDAG DEN 20sten JULIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Advertissementen.

(23513) Op Maandag den 24sten dezer, des namiddags ten 4 uren, zal de CURATOR en WEESMEESTER bij het Departement der *Onbeheerde Boedels en Weezen*; door den Vendumeester S. F. FLU, publiek doen verkoopen:

Het *ERF* met den daarop zich bevindende *OPSTAL* aan de *Graven-* of *Soldatenstraat*, bekend onder La. B. No. 20, No. 54 La. D.; aankomende den Boedel P. N. ARDEN.

Paramaribo, den 15 *Julij* 1837.

M. N. ARLAUD,
2de Commies.

De CURATOR EN WEESMEESTER bij het Departement der *Onbeheerde Boedels en Weezen*, zal op Maandag namiddag den 24sten dezer, door den Vendumeester S. F. FLU, doen verkoopen:

De *GOEDEREN*, gevonden in de desolate Boedels: HENDRIK CORNELIS BROOS; RICHARD BALEIN; SAMUEL NICOLAAS DE BEEK en HENDRIK FRANÇOIS DE SCHORDEIJN.

En vermits er in die Boedels geene genoegzame Goederen aanwezig zijn; zoo zullen de Crediteuren niet kunnen worden opgeroepen.

Paramaribo, den 15 *Julij* 1837.

M. N. ARLAUD,
2de Commies.

(23511) Tot onze bittere droefheid, overleed heden aan de gevolgen van Stuipen, ons veel geliefd en belovend Kind UNICO, in den nog jeugdigen leeftijd van circa *vier* jaren.

Elk die deszelfs beminnelijke hoedanigheden gekend heeft, zal ligt gevoelen hoe onherstelbaar dit verlies voor ons is.

Paramaribo, den 16 *Julij* 1837.

J. H. IM THURN.
C. J. IM THURN,
geb. KLINT.

(26314) BOOMRIJPE BANANNEN, te bekomen op diverse Plantaadjes in beneden *Commewijne*; — Adres ten Kantore van

JAN DE JAGER Ez. qq.

Paramaribo, den 20 *Julij* 1837.

(26316) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal *MORGEN* verkoopen:

PROVISIEN en STUKGOEDEREN, PLANKEN, HALVE LEGGERS en den Slaaf *HOOP*, aankomende den Heer P. DU BUS.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 18den dezer, het Schip *Phænix*, Kapt. J. C. TÖPPER, van Amsterdam, hebbende 44 dagen reis; Passagier; den Heer B. GUILMIN.

NAAR HERWAARTS GEZEILD.

Den 22sten Mei, het Schip *de Zwaan*, Kapt. C. J. VAN DRIESTEN.

IN TEXEL GEARRIVEERD.

Den 21sten Mei, het Schip *Noord-Holland*, Kapt. H. H. RUIJL. — Idem, het Schip *West-Indien*, Kapt. J. J. BOON. — Beide van hier.

NIEUWSTIJDINGEN.

(Uittreksels uit de *Nederlandsche Dagbladen* tot en met 8 Junij 1837.)

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 21 Mei.

Zijne Majesteit de Koning heeft bepaald, dat voor de dienst der genie in Oost-Indië twaalf cadetten, in plaats van zes, aan de militaire akademie zullen worden benoemd, en dat nog in dit jaar, blijkens daarvan reeds gedane aankondiging door het departement van oorlog, drie jongelingen tot dat einde bij die akademie zullen kunnen worden aangesteld, welke vermeerdering in mindering zal strekken van het getal voor het wapen der infanterie in de Oost-Indische bezittingen, aan gemeld etablissement door hoogstdenzelve aanvankelijk op 50 vastgesteld.

Bij koninklijk besluit van den 29sten April ll. is bepaald, dat een kantoor van waarborg voor de gouden en zilveren werken te Schoonhoven zal worden gevestigd.

Dezer dagen heeft alhier de verkooping plaats gehad der goederen van den Prins DE POTEMKIN, Russisch minister aan het Nederlandsche hof, die door een anderen gezant wordt vervangen. Aanstaande Dingsdag zal Z. Exc. de residentie verlaten.

Men spreekt er van, dat Z. M. de Koning, in de volgende maand, eenige provincien en onder anderen Vriesland bezoeken zou.

LEIDEN, den 23 Mei.

Z. K. H. de Erfprins *van Oranje* had zich gedurende derdehalf jaar, aan deze Hoogeschool, met voorbeeldige naauwgezetheid en vlijt, in de *Regtsgeleerde*, *Staat-* en *Geschiedkundige Wetenschappen* geoefend. Thans de bestemde tijd tot het eindigen dezer studien daar zijnde, is Z. K. H. op den 20sten, 22sten en 23sten dezer, telkens gedurende bijna twee ure, in 's Gravenhage, in tegenwoordigheid van HH. KK. HH. den Prins *van Oranje* en Prins ALEXANDER der Nederlanden, den Hoog-Ed. Gest. Heer Generaal BAGELAER, en eenige Heeren van het Hof, ten opzigte zijner gemaakte vorderingen onderzocht geworden: door den Hoogleeraar COCK, in het *Natuur-*, *Staats-* en *Volken-Regt*, door den Hoogleeraar TYDEMAN, in de *Staatshuishoudkunde*, en door den Hoogleeraar HOFMAN PEERLKAMP, in de *Algemeene en Vaderlandsche Geschiedenis.*

Bij alle deze examina heeft Z. K. H. zoodanige blijken van kunde, vlugheid en oordeel gegeven, als den jeugdigen Vorst tot hooge eere, deszelfs Koninklijken Vader tot billijke vreugde verstrekken, en het Vaderland een waardig Vorst te meer uit het oude en geliefde Stamhuis van Oranje waarborgen.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 22 Mei.

In den Mercure de Franconie leest men de volgende aanmerkingen, omtrent den meerderen of minderen invloed, dien men billijkerwijze verwachten mag, dat het huwelijk van de Prinses van Mecklenburg Schwerin met den Hertog van Orleans, op de duurzaamheid des vredes en op de wezenlijk goede onderlinge verstandhouding der natien, in Europa zal uitoefenen.

„Het huwelijk van Prinses Helena van Mecklenburg Schwerin met den Hertog van Orleans is nog altijd het voornaamste onderwerp van het gesprek in de hoogere kringen. Het is niet te ontkennen dat dit huwelijk van groot staatkundig gewigt is en dat het moeijelijk is reeds nu al de gevolgen daarvan te berekenen. Even als in 1836 de reis der Fransche Prinsen naar Duitschland, van hunnen kant een stap was van vriendschappelijke toenadering tusschen het Oosten en het Westen; even zoo schijnt thans deze schrandere Prinses, door de Voorzienigheid verkoren te zijn, om den olijftak, welken Duitschland aan Frankrijk biedt, derwaarts over te zenden. In den tegenwoordigen toestand van Europa en te midden der tegen over elkander staande meeningen en belangen, die hetzelve verdeeld houden, is het eene gewigtige schrede, wanneer eensgezindheid en eenstemmigheid zich in de hoogere kringen beginnen te vestigen. Maar men zou gevaar loopen, van zich met reden te zien beschuldigen van niet dan oppervlakkig bekend te zijn met de hedendaagsche geschiedenis, zoo men zich daarom ging verbeelden dat alles voldongen was, den vrede hierdoor als duurzaam bevestigd wil de beschouwen, en de beroerten en rampen, die sedert het uitbersten der eerste Fransche omwenteling der volkeren plaag zijn geweest, daarom voor eeuwig ten einde wilde wanen. Al wie dezen staat van verwarring met eenen dieperen blik doorgrond zal hebben, zal, voor het minst dat hij opregtheid bezit, moeten erkennen, dat men op geenen duurzamen vrede staat kan maken, voor dat de natiën onderling het evenwigt van derzelver morele en materiële behoeften daargesteld zullen hebben.

„Deze gelukkige uitkomst, die langs onderscheiden en schijnbaar tegenstrijdige wegen te verkrijgen is, eenmaal erlangd, zal de algemeene ontwapening naar welke CASIMIER PERRIER, in het finantiëel belang van Europa, zoo vurig verlangde en welke hij reeds drie jaar geleden (want hij beschouwde de zaak van uit den handel u.t gaande) mogelijk waande, zich van zelve zien verwezenlijken.

In Munchen heeft dezer dagen een ontzettende moord plaats gegrepen, die ieder gevoelig hart schokt, en een nieuw bewijs oplevert voor het meer en meer toenemende zedenbederf in onzen tijd. *De vader heeft zijnen eigen zoon vermoord.* Jl. Donderdag, toen de vader met zijnen zoon, een flink jongeling, den geheelen dag in eene herberg gezeten had, werden zij, zoo als dit gemeenlijk gebeurt, beschonken, geraakten in twist, en de vader doodde zijnen eigen zoon — men hoore! — uit liefde-jalouzij. Hij heeft ook de oorzaak, uit welke hij zijnen afstammeling verslagen heeft, terstond beleden. De ongelukkige zoon had, zijne wat driftige neiging voor het andere geslacht afgerekend, overigens een' ordelijken levenswandel, en hij was bij een' iegelijk wel gezien, zoo dat het lot van dezen jongeling algemeen betreurd wordt. Hij heet CHRISTOPH MAI.

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, den 23 Mei.

Volgens de gisteren van Windsor ontvangene berigten, beterde de gezondheid van H. M. de Koning dagelijks; maar Z. M. de Koning is door eene ongesteldheid, een aanval van asthma of aamborstigheid, aangetast, welke gisteren eenige ongerustheid verwekte. Heden bevond zich Z. M. nog tans merkelijk beter.

Van de 32 koolgravers, die in de Argoed-mijn door onderaardsch water overstelpt geworden waren, zijn er na het ledig pompen der groef nog tien in leven gevonden, vier mannen en zes jongens. Zij hadden zich in eenen gang gered die eenigzins opwaarts liep, en aan het eind dertig of veertig voet hooger was, dan den bodem van den put.

Het volgende is getrokken uit den Essex Herald.

„Eene weduwe in het graafschap van Essex, van omtrent veertig jaren oud, heeft eenen jongen man getrouwd en is moeder geworden. Denzelfden dag heeft eene dochter, welke deze weduwe uit haar vroeger huwelijk had, zich met den vader van den jong getrouwden man, in den echt verbonden. Zie hier nu de gevolgen van dit, voor zoo veel de jaren betreft, zoo ongelijk huwelijk: de voormalige weduwe is blijkbaar door aanverwantschap de grootmoeder van haren man en de over-grootmoeder van haar eigen jonggeboren zoon; en wijl de zoon van eene overgrootmoeder noodwendig de grootvader of de oud-oom is der afstammelingen, die zij in den derden graad kan hebben, zoo vraagt men of de jonge zuigeling niet zijn eigen grootvader is.

Men is hier reeds bezig met het maken van toebereidselen tot het plegtig vieren van het meerderjarig worden van Prinses VICTORIA, die op den 24sten dezer haar achttiende jaar bereikt zal hebben.

Onder de ministerieele partij in het parlement begint zich eene soort van scheuring op te doen, die welligt eene verandering van ministerie na zich zou kunnen slepen.

De tijdingen uit Noord-Amerika brengen mede, dat het berigt van den onderstand, door de bank van Engeland aan de Amerikaansche huizen alhier verleend, aldaar van de gunstigste uitwerking is geweest, ofschoon de handel-crisis er overigens nog altijd bleef voortduren.

In den *Courier* leest men:

Jongstleden Woensdag is zeker Gentleman, zich noemde Kapitein WOOD, van het 19de regement infanterie, voor de assises van Kensington verschenen, als geweigerd hebbende zich van het terras van Kensington te verwijderen, op hetwelk gewoonlijk H. K. H. de Hertogin van Kent het ontbijt neemt. De politie-agent, die dezen persoon aangemaand had zich te verwijderen, heeft verklaard van hem ten antwoord te hebben bekomen, dat hij de wettige Koning van Engeland was. Wel was er, had hij er bij gevoegd, op het kasteel van Windsor een persoon, die zich voor Koning uitgaf, maar die in waarheid niets anders was dan de Hertog van Clarence. De beschuldigde zou voorts nog gezegd hebben, dat de Prinses VICTORIA zijne vrouw was, en dat hij voornemens was, in den loop van den dag, het paleis in bezit te nemen. Door den magistraat ondervraagd, heeft de beschuldigde geantwoord, dat zijn naam was JOHN GUELPH; dat hij de zoon was van den Koning GEORGE IV en der Koningin CAROLINE; dat hij geboren was te Blackheath en thans woonde Oxfordstreet No. 118.

Gisteren heeft hij in zijne eerste verklaringen volhard: hij heeft er bijgevoegd, dat hij gedurende eenen geruimen tijd kwartiermeester geweest was van een regement, hetwelk naar de Jonische Eilanden was gezonden. De magistraat heeft hem van de beschuldiging gerenvoijeerd, op de door hem plegtig gegeven verzekering, dat hij niet meer zich op het terras zoude vervoegen, indien hij daardoor de Prinses VICTORIA misnoegen gaf, aan welke hij alle zijne hulde bood. Sedert heeft men van een Gentleman vernomen, dat deze man hem bijzonder door de officieren van zijn regement was aanbevolen geweest, en dat hij hem altijd had bevonden bij zijn gezond verstand te zijn. De magistraat heeft een nader onderzoek omtrent dezen zonderlingen personaadje bevolen.

Mengelingen.

MERKWAARDIGE TAFEREELEN UIT HET STRAFREGT.

In eene der kleine steden van Groot-Brittannie drong, op zekeren dag, het volk nog meer dan gewoonlijk naar de zittingen van het Geregthof, voor hetwelk een misdadiger teregstond, die met ongehoorde vermetelheid eene misdaad digt bij het volkrijke plaatsje volbragt had. Met ijzing en nieuwsgierigheid trachtte het talrijk bijeengekomen publiek de gelaatstrekken van den moordenaar te ontdekken, wiens vonnis door de stem des volks reeds bij voorraad bepaald was; en ofschoon het effen gelaat van den man den stempel van volmaakte kalmte droeg, aarzelde echter niemand deze bedaardheid aan de onverschilligheid van eenen verharden booswicht toe te schrijven. Ja, deze meening der aanschouwers ging zoo ver, dat zij begonnen te sissen en morren, toen de beschuldigde, op de eerste vraag naar stand en naam, zichzelven dien gaf, welke den vermoorde toekwam: JONATHAN ARROWSMITH, van Jamishill in Pensylvanië.

Met moeite gelukte het der regtbank het publiek weder tot stilte te brengen, waarna de Lord Opperregter sprak: „Gij hebt zeker bewijzen voor hetgeen gij beweert?" — „Zeker, Mylord," antwoordde de beklaagde, „indien gij mij slechts tijd wilt gunnen, die aan te schaffen. — „Wij hebben u allen mogelijken tijd vergund," zeide de Procureur Crimineel: „doch langer kunnen wij niet toeven; vooral, daar het gezantschap der Noord-Amerikaansche staten verklaard heeft, dat aan hetzelve geene plaats met den naam van Jameshill in Pensylvanië bekend is." — „Het gezantschap," zeide de beschuldigde, „is welligt beter met de geographie van Londen bekend, dan met die der Noord-Amerikaansche wouden, en het is wreed van u, dat gij mij niet eens tijd laat, het antwoord op mijne brieven naar het vaderland af te wachten." — „Dat antwoord zou lang kunnen uitblijven," hernam de Procureur Crimineel, „en het Geregtshof ziet maar al te zeer in, dat gij het met ijdele voorwendsels in zijne werkzaambeden wilt terughouden. Waar is uw pas?" „Dien heb ik, den dag voordat ik gevangen werd, verloren."

De Opperregter gebood den openbarenaanklager zijne beschuldiging uit te brengen, en deze las de acte, die nagenoeg van den volgenden inhoud was:

„In Februarij van dit jaar kwam, op zekeren avond, in eene herberg, eene kleine dagreis van hier, een persoon aan, op een gevlekt paard gezeten, die, op de vraag van den hospes naar zijnen naam, verklaarde dat hij JONATHAN ARROWSMITH heette, uit Noord-Amerika kwam, en Engeland tot zijn vermaak doorreisde. Daar de vreemdeling geen vriend van veel woordenomhaal scheen te zijn, en er buitendien in de herberg vele gasten waren, liet de hospes den nieuwaangekomen reiziger zijnen gang gaan, en hield zich voornamelijk bezig met het bedienen van zekeren SAUNDERS, die voorgaf uit zijn vaderland Ierland te komen, en de bijeenverzamelde drinkebroers met allerlei vertellingen en fratsen onderhield, blijkbaar om, met de vrolijkheid, tevens de mildheid zijner toehoorders op te wekken, hetgeen hem ook gelukte, zoodat de hospes, tot deszelfs groot vermaak, het scheidensuur meer dan naar gewoonte verschoven zag. De nieuwe gast intusschen maakte zich, na korte rust, ten drie ure na middernacht, bij het laatste kwartier der maan, tot vertrek gereed; terwijl de Amerikaan eenige uren later zijnen togt vervolgde.

„Den volgenden avond nu kwam een man, die zich ARROWSMITH noemde, op een gevlekt paard gezeten, in onze stad aan, stapte in de herberg het Anker af, en verlangde eene eigene kamer en eenen heelmeester. Deze kwam, en vond eene kwetsuur, die als een schampschot achter den schouder van boven naar beneden gegaan was. De gekwetste beweerde, dat hij zich door onvoorzigtigheid met zijne eigene pistool gekwetst had, terwijl hij niet juist kon opgeven, hoe dit eigenlijk was gebeurd, daar hij, door het gebruik van rum, een weinig te zeer verhit was geweest. De heelmeester berustte bij deze verklaring, hoe onwaarschijnlijk zij hem ook voorkwam, en behandelde den zieke met alle zorgvuldigheid, die nu noodig werd, daar de schijnbaar zoo ligte wonde denzelven eene heete koorts berokkende, die hem veertien dagen op het ziekbed hield.

„Intusschen werd bekend, dat in de nabijheid der stad het lijk van een vermoord man was gevonden, die geheel onkenbaar was, en het overblijfsel van eenen vreemdeling zijn moest, daar uit de stad en derzelver omstreken niemand vermist werd; bovendien had het lijk nog rijlaarzen met sporen aan de voeten gehad, hetwelk scheen te bewijzen, dat de verongelukte te paard had gezeten. Deze laatste omstandigheid deed den heelmeester inzien, dat de wonde van den zieke wel van een schot kon komen, hetwelk een ruiter tegen eenen voetganger had afgevuurd, en derhalve zag hij zich genoopt zijne vermoeden den Procureur Crimineel mede te deelen, waarop alsnu de gevangenneming van den beschuldigde en het begin van een onderzoek volgde.

„Het begin van dit onderzoek" — dus besloot de openbare aanklager — „is nu, dat ik den hier tegenwoordigen man, die zich eenmaal SAUNDERS genoemd heeft, en wiens overige betrekkingen niet te ontdekken zijn, op lijf en leven beschuldig den Noord-Amerikaan JONATHAN ARROWSMITH op den publieken weg vermoord en van zijne goederen beroofd te hebben."

Het hooren der getuigen begon. Daar de weg, langs welken de vermoorde was gekomen, niet had kunnen ontdekt worden, zoo was de waard van dat huis, waarvan de acte van beschuldiging in de inleiding gesproken had, de eerste getuige, die ook den aangeklaagde voor den vrolijken Ier SAUNDERS herkende, welke in zijne herberg de gasten zoozeer tot lagchen en drinken had opgewekt. Nu openden zich, op eenen wenk van den Opperregter, de vleugeldeuren, en in de zaal werd een getoomd en gezadeld gevlekt paard gebragt. „Beschuldigde! kent gij dit beest?" vroeg de Regter. De beschuldigde stond op, en ging naar het paard toe, dat hij op den hals klopte, waarbij hij zeide: „Arme kameraad! gij moet thans zoovele maanden op stal staan, en zult geheel stijf worden, even als uw ongelukkige ruiter. Maar ik hoop, dat wij morgen vrank en vrij met elkander zullen vertrekken." — „Gij en dat paard?" vroeg de hospes: „bij den Hemel! gij beiden behoort niet bij elkander; want op dat beest is de Noord-Amerikaan uit mijn huis gereden.". De Opperregter wenkte, en het levende *corpus delicti*, welks verschijning de aanschouwers van het ernstige tooneel niet weinig vermaakt had, werd naar buiten gebragt. „Wat hebt gij tegen de getuigenis van dezen man in te brengen?" vroeg de Regter. — „Slechts eene kleinigheid," was het antwoord: „hij verwisselt de personen, en houdt mij voor eenen Ier, in plaats van voor eenen Amerikaan, die ik werkelijk ben." — „En wie zou dan de vermoorde zijn?" — „Hebt gij hem voor mij gebragt?"

(*Het Vervolg en Slot hierna.*)

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.